

עפ"ת 65340/06/19 - סאלם טארק נגד מ.י. שלוחת תביעות תחנת פתח תקוה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 65340-06-19 טארק נ' מ.י. שלוחת תביעות תחנת פתח תקוה
תיק חיצוני: 04022044210

בפני המערער סאלם טארק ע"י ב"כ עו"ד עלא תלס ועו"ד אגבריה הימן נגד המשיבה מ.י. שלוחת תביעות תחנת פתח תקוה ע"י ב"כ עו"ד קרן שדה

פסק דין

1. ביום 15.5.2003 נגזר דינו של המערער, בהעדרו, בת 6807/03, (להלן "התיק"). הוטל עליו קנס בסך 7,000 ₪ או 200 ימי מאסר, פסילה מלקבל ולהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנתיים ופסילה על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין (נספח ז' לערעור).

2. ביום 16.1.2019, הגיש המערער, למזכירות בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה, בקשה להנפיק לו אישור כי התיק בוער ולא ניתן לדעת אם המערער הפקיד את רישיון הנהיגה שלו. האישור היה דרוש לו לצורך הגשתו למשרד הרישוי. מזכירות בית המשפט המציאה למערער עותק מכתב האישום וגזר הדין.

3. ביום 15.4.2019, הגיש המערער לבית המשפט לתעבורה בפתח תקוה בקשה להורות למזכירות לתת אישור כי התיק בוער ולא ניתן לדעת אם הרישיון הופקד או לא.

בבקשה ביקש המערער לקבוע כי תקופת הפסילה שהוטלה עליו תמה, לאור משך הזמן שחלף מאז ניתן גזר הדין בתיק, ולאור העובדה כי הוא לא נהג כלל ותקופה ממושכת אף היה במאסר. המערער טען כי פנה למשרד הרישוי וביקש לקבל אישור לשם תחילת לימודי נהיגה ולחדש את רישיון הנהיגה שלו אך נאמר לו כי קיימת נגדו פסילה משנת 2003. לאחר בירור, התברר לו כי מדובר בפסילה שניתנה בתיק. לטענת המערער, התיק אינו זכור לו אך במהלך שנת 2003 ריצה עונש מאסר של 15 חודשים ולאחר תום ריצוי תקופה זו נגזר עליו עונש מאסר נוסף של 15 שנה אותם סיים זה לא מכבר.

5. ביום 29.4.2019 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער וקבע שהוא לא עמד בנטל הראיה המוטל עליו להוכיח כי הפקיד רישיונו כדין.

6. ביום 7.5.2019 הגיש המערער בקשה נוספת לבית המשפט לתעבורה אותה הכתיר כ"בקשה לחישוב מניין ימי הפסילה מיום מתן גזר הדין ובצידה בקשה להנפקת אישור הפקדה". בבקשה זו טען המערער כי לא הפקיד את רישיון הנהיגה בבית המשפט כיוון שגזר הדין ניתן בהעדרו, אך מעיון בתיק, לאחר מתן החלטת ביהמ"ש מיום 29.4.19, התברר לו כי ביום 24.8.04 הגיש בקשה לפרוס את חוב הפיגורים שנצבר לחובתו כתוצאה מאי תשלום הקנס שהוטל עליו, במועד (נספח ז' לערעור). בקשה זו תמך המערער בתצהיר בו טען כי אינו מחזיק ברישיון נהיגה בר תוקף וחידוש הרישיון מותנה בתשלום הקנס (נספח כ' לערעור).

לטענת המערער, מאז גזר הדין חלפו כ-16 שנים ומאז הגשת התצהיר התומך בבקשה לפריסת קנס הפיגורים, עברו כ-15 שנים כך שתקופת הפסילה הסתיימה ויש לאפשר לו להוציא רישיון חדש. הוא ריצה את תקופת הפסילה שהוטלה עליו ומן הדין לקבוע כי תקופת הפסילה הסתיימה.

7. המשיבה התנגדה לבקשה בצד טענתה לחלוף הזמן מאז ניתן פסק הדין הפנתה לפסה"ד בבש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל [14.4.2014] (להלן "בש"פ ג'אבר") בו נקבע כי הסמכות לחישוב פסילה מסורה לרשות הרישוי וערעור על החלטתה מסור לבית המשפט לעניינים מנהליים.

8. ביום 16.5.2019 דחה בית המשפט את הבקשה הנוספת, נוכח חלוף הזמן ובהעדר סמכות.

על החלטה זו הוגש הערעור שבפני.

9. בהודעת הערעור חוזר ב"כ המערער על השתלשלות העניינים שתוארה לעיל וטוען כי החלטת בית המשפט קמא מוטעית מן היסוד משלא נעתר לבקשה על יסוד המסמכים שצורפו אליה.

המערער לא התייחס בבקשתו לטענת העדר הסמכות. מאידך העלה בבקשה טענה חדשה אותה לא טען בבית משפט קמא ולפיה רישיונו לא הופקד בבית משפט לתעבורה בפתח תקוה כיוון שכבר היה מופקד בבית המשפט לתעבורה בחדרה בעקבות שני גזרי דין שניתנו נגדו.

10. בדיון, בהתייחס לטענת חוסר הסמכות טען ב"כ המערער כי בתי המשפט לתעבורה נוהגים לתת החלטות בענין חישוב פסילה.

11. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ובצירופותיה ושמעתי טענות הצדדים דעתי היא כי דין הערעור להידחות מחמת חוסר סמכותו של בית המשפט. בבש"פ ג'אבר, נפסל המבקש, ביום 31.5.2010, מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 24 חודשים וזאת בנוסף לעונש מאסר בעבודות שרות שהוטל עליו. ערעור המדינה על גזר הדין התקבל ונקבע כי במקום עונש מאסר בעבודות שירות יישא המבקש עונש מאסר בפועל של 24 חודשים. משסיים המבקש לשאת את עונש המאסר פנה למשרד התחבורה בבקשה לחדש את רישיונו ונמסר לו שהוא מנוע מכך על שום עונש הפסילה שהוטל עליו.

המבקש הגיש לבית המשפט שגזר את דינו, בקשה לחישוב מניין הפסילה ובית המשפט דחה את בקשתו, לאחר שהתייחס לטענות שהעלה המבקש לגופה של הבקשה.

בערר שהגיש המבקש על החלטה זו התעוררה שאלה לגבי הפורום המתאים לדון בחישוב פסילה. בית המשפט העליון (מפי כב' השופט סולברג) קבע:

"דעתי-שלי היא כדעתה העדכנית של המשיבה. אינני רואה טעם בחזרה אל בית המשפט שנתן את גזר הדין, משום שזה סיים את מלאכתו; יכול להיות שחלפו חודשים ואף שנים ארוכות; המותב איננו בהכרח אותו מותב; אין טעם בהעמדת מותב תלתא (כמתחייב, לכאורה, אם גזר הדין ניתן במותב תלתא); אין מדובר בתיקון טעות שנפלה בגזר הדין; העניין איננו פלילי במהותו, אלא מינהלי; פרשנותו הישומית של גזר הדין מעת הינתנו נתונה לרשות הרלבנטית אשר אמונה על ביצועו, ואינה מונחת עוד לפתחו של בית המשפט. ודוק: אי-הפקדת הרישיון במזכירות בית המשפט היא אירוע או מחדל חדש, שמועדו הוא לאחר מתן גזר הדין, וכפועל יוצא ממנו - ולא מגזר הדין - נוצרה המחלוקת בנושא חישוב מניין ימי הפסילה. משעה שבית המשפט קם מכסאו, "נתונה פרשנותו של גזר הדין לגורמים האמונים על ביצועו, והם רשאים להתייעץ עם הגורמים המקצועיים הרלוונטיים" (רע"ב 4017/08 אליהו נ' שרות בתי הסוהר [פורסם בנבו] (9.9.2008) (להלן: עניין אליהו))..... המקום הטבעי הוא כאמור רשות הרישוי, זהו הגורם המקצועי שאצלו מצוי כל החומר הצריך לעניין, גם מומחיות, גם ניסיון.

אמור מעתה, כי הסמכות נתונה לרשות הרישוי, וכי נגד החלטתה ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים, באשר הוא מוסמך לפי סעיף 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בענייני רישוי... של נהגים".

דברים אלה נכונים ומחייבים אף בענייננו. הסמכות לחישוב הפסילה מסורה לרשות הרישוי. אם יסבור המערער כי החישוב שיעשה על ידי רשות הרישוי אינו נכון תהיה לו הרשות לפנות בעתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים.

12. למעלה מן הצורך אציין כי גם העובדות החדשות אותן ציין המערער בהודעת הערעור ולפיהן רישיון הנהיגה שלו היה מופקד בבית המשפט בחדרה אינם משנים מהאמור, והוא כמובן יוכל להעלות טענה זו בפני רשות הרישוי.

13. לאור האמור, הערעור נדחה. המזכירות תשגר עותק לצדדים.

ניתן היום, ט"ו חשוון תש"פ, 13 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.